

Catalan recital

MARTA MATHÉU

CANTO

MAC MCLURE

PIANO

Introducción

Catalan Recital es una invitación a descubrir la riqueza expresiva de la canción catalana del siglo XX, donde poesía y música se entrelazan en un diálogo íntimo y evocador.

A través de las obras de Joaquim Zamacois, Joaquim Cassadó y Ricard Lamote de Grignon, este programa propone un viaje sonoro lleno de matices, colores y emociones, en el que cada canción se convierte en una pequeña escena cargada de sensibilidad

Sobre el Programa

El ciclo *Els mesos* nos transporta a través del año, pintando con música cada estación, cada atmósfera, cada emoción. Desde la introspección invernal hasta la vitalidad del verano, la obra despliega una paleta sonora llena de contrastes.

Las canciones de *Zamacois* y *Lamote de Grignon* completan este recorrido con una escritura delicada y profundamente expresiva, en la que la palabra cobra vida a través del sonido.

Programa

Joaquim Zamacois

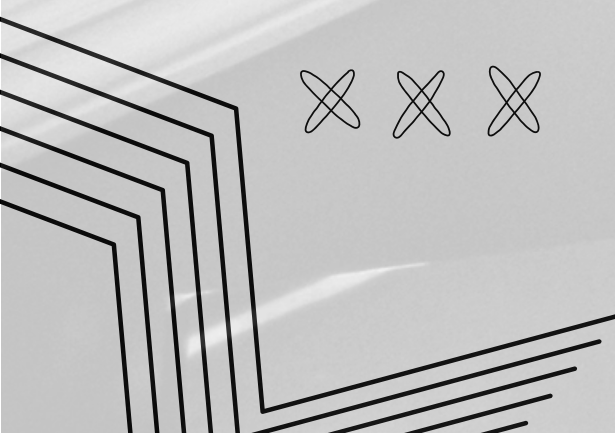
Canciones sobre poesías de Guasch, Carner, Sagarra, Via

Joaquim Cassadó

Els mesos (Gener, Febrer, Març, Abril, Maig, Juny, Juliol, Agost, Setembre, Octubre, Novembre, Desembre)

Ricard Lamote de Grignon

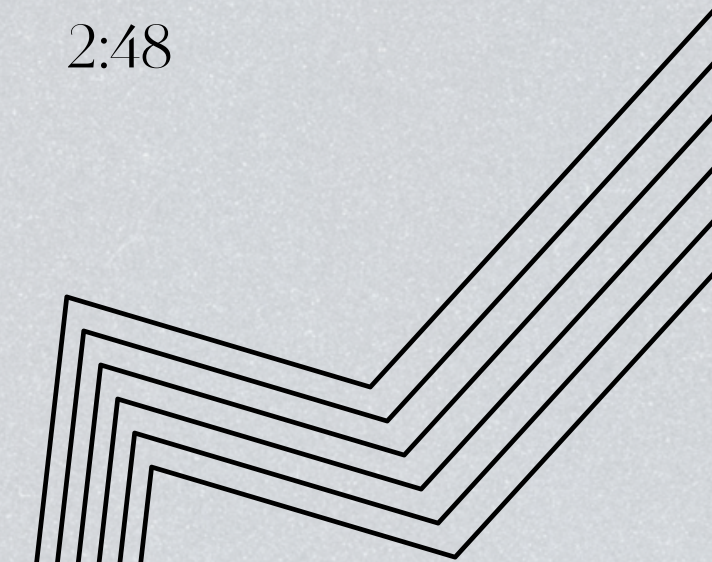
Canciones sobre poesías de Sagarra y Manent

1. Campanar nevat	2:47
2. Cançó del bailet	2:23
3. Cuca de Llum	1:08
4. El mariner	1:55
5. Serenade d'Hivern	3:55
6. El Torrent	1:30
7. A un infant	1:45
8. Les garbes dormen al camp	1:22
9. Vé i vá	0:35
10. Cansons del Mesos: Gener	2:36
11. Cansons del Mesos: Febrer	2:22
12. Cansons del Mesos: Març	3:07
13. Cansons del Mesos: Abril	1:20
14. Cansons del Mesos: Maig	2:47

15. Cansons del Mesos: Juny	2:39
16. Cansons del Mesos: Juliol	2:22
17. Cansons del Mesos: Agost	4:08
18. Cansons del Mesos: Setembre	1:25
19. Cansons del Mesos: Octubre	2:44
20. Cansons del Mesos: Novembre	4:43
21. Cansons del Mesos: Desembre	5:05
22. Zoraida	3:05
23. Le petite boite a musique	4:02
24. Pour une larme	3:50
25. Plugeta lleu	3:16
26. Cançó del cap vespre	3:15
27. Balada dels tres Fadrins	6:21
28. Cançó de Fransisqueta	2:48

Joaquim Zamacois

Joaquim Zamacois (1894–1976) fue un destacado compositor, director y teórico musical español, especialmente reconocido por su influencia en la enseñanza de la música en el siglo XX.

Nacido en Santiago de Chile, se trasladó a Barcelona desde joven, donde desarrolló la mayor parte de su carrera. Estudió en el Conservatorio del Liceo y posteriormente se convirtió en una figura central de esta institución, ejerciendo como profesor y formando a varias generaciones de músicos.

Zamacois compuso obras sinfónicas, zarzuelas, piezas corales, música de cámara y para piano. Entre sus partituras más conocidas figuran la Sonata para violín y piano (1918), Cuarteto en re menor (1922), el poema sinfónico *Els ulls verds* (1920) y el cuadro sinfónico *La sega*, inspirado en el poema *La vida al camp* de Ramon Masifern, premiado por la Fundación Patxot y estrenado por la Orquesta Pau Casals.

Su contribución al ámbito docente fue decisiva. Publicó manuales de referencia como *Tratado de armonía*, *Teoría de la música* y *Curso de solfeo*, y fue coautor del método de solfeo L.A.Z. Junto con su enseñanza en el conservatorio, formó a destacados intérpretes y directores como Alicia de Larrocha, Antoni Ros-Marbà y Romà Alís. Sus textos continúan utilizándose en la formación musical académica

Joaquim Cassadó

Inicia sus estudios musicales en Mataró, su ciudad natal, con Manuel Blanch, Salvador Puigsech y Julià Vilaseca. A los catorze años ingresa en el Seminario Conciliar para realizar la carrera eclesiástica. Allí continúa cultivando su amor por la música como maestro de capilla, cargo que ostenta hasta los veinte años, edad en la que decide abandonar el Seminario.

En 1887 inicia una nueva etapa de su vida en Barcelona como compositor, estudiando con el maestro Bonaventura Frigola y desarrollando su talento artístico como organista y maestro de capilla de la Iglesia de la Mercè.

Durante esta época Cassadó compone más de trescientas obras religiosas, entre ellas el poema sinfónico *La mort de Sant Josep* y la *Missa de Réquiem*.

En 1896 crea y dirige la formación orquestal *Capella Catalana* dedicada a la interpretación de música sacra de todas las épocas.

Su estancia en París entre 1907 y 1914, le permite dar a conocer con gran éxito muchas de sus obras. Durante este periodo, actúa como pianista al lado de sus dos talentosos hijos Agustí (violinista) y Gaspar (violoncel·lista) formando el entonces famoso *Trío Cassadó*. A partir de 1915, después de su regreso a Barcelona, dedica gran parte de su tiempo a la composición y a la enseñanza formando importantes músicos.

Entre sus últimas obras cabe destacar las "Cançons del mesos" para voz y piano, el *Quarteto El Alcázar de las perlas*, la *Simfonia Macarena*, el *Concierto para violonchelo y orquesta* dedicado a Gaspar Cassadó y sobretodo su obra cumbre, la ópera *El Monjo negre* estrenada en 1920 en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

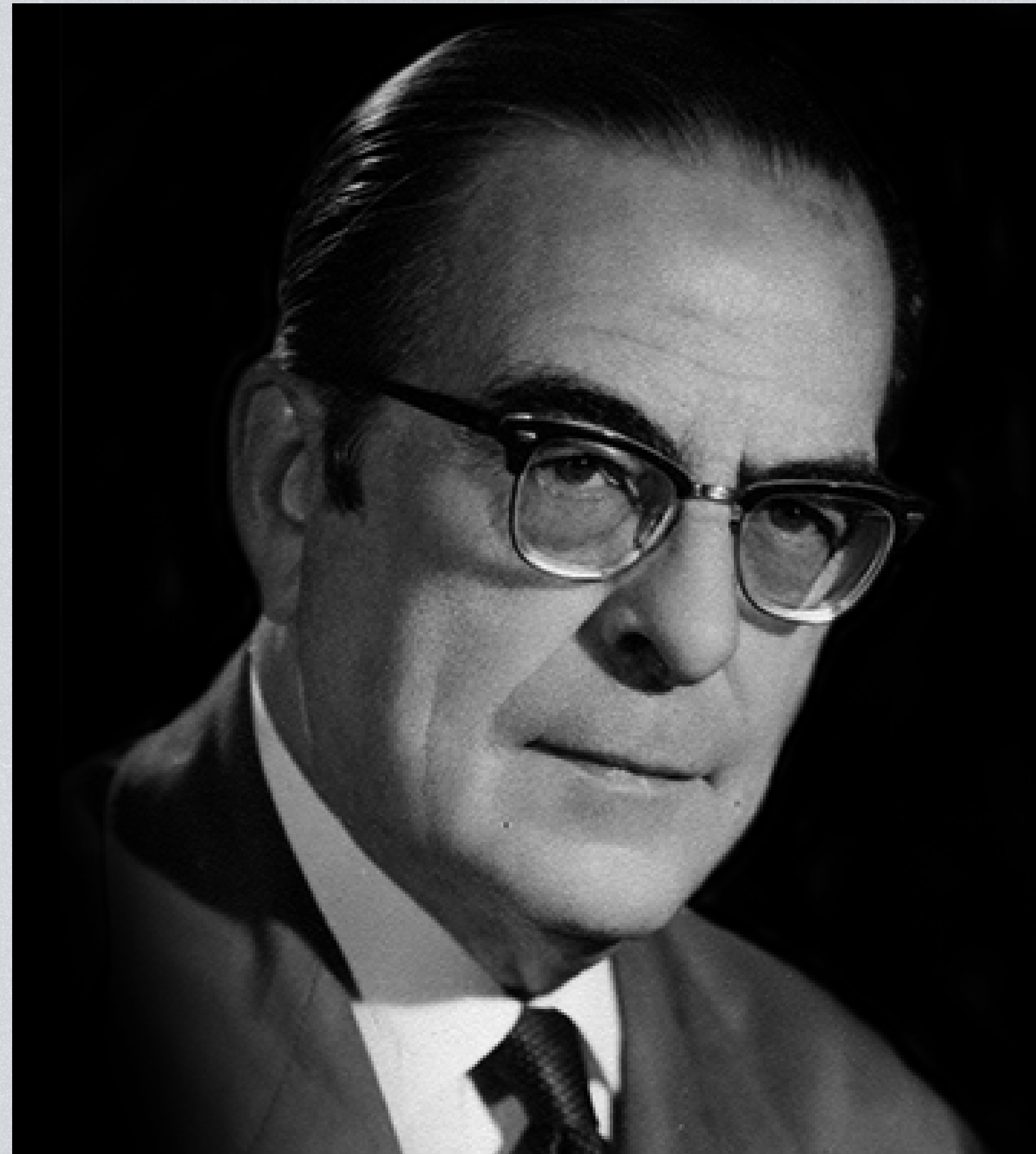
Ricard Lamote de Grignon

(1899–1962) fue un compositor, director de orquesta y pedagogo español, figura destacada de la vida musical catalana del siglo XX.

Nacido en Barcelona, era hijo del también compositor Joan Lamote de Grignon, con quien compartió una sólida formación musical. Estudió en el Conservatorio del Liceo y pronto inició una activa carrera como director, colaborando estrechamente con instituciones musicales de Cataluña.

Desarrolló una importante labor como director de bandas y orquestas, especialmente en Barcelona y Valencia, donde contribuyó al crecimiento y profesionalización de diversas agrupaciones. Su trabajo como pedagogo también fue relevante, formando a jóvenes músicos y participando en la vida académica. Como compositor, su obra abarca música orquestal, de cámara, coral y escénica. Su lenguaje musical combina la tradición romántica con influencias del impresionismo y del nacionalismo catalán, integrando elementos populares dentro de una escritura refinada.

Tras la Guerra Civil española, continuó su actividad musical en un contexto difícil, manteniendo su compromiso con la creación y la difusión cultural. Su obra ha sido recuperada por directores como Salvador Brotons y continúa programándose en el Palau de la Música Catalana y otras instituciones que reivindican su aportación al patrimonio sinfónico catalán

Marta Mathéu

Soprano española reconocida por su versatilidad en el repertorio vocal, que abarca desde la música antigua hasta la contemporánea. Formada en Barcelona y con una sólida preparación internacional, ha desarrollado una destacada carrera tanto en el ámbito del concierto como en la ópera y la música de cámara.

Es especialmente apreciada por su interpretación del repertorio español y catalán, así como por su sensibilidad en la canción artística. Ha colaborado con importantes directores, pianistas y conjuntos, participando en festivales y escenarios de prestigio en Europa y América Latina.

Además de su actividad como intérprete, Marta Mathéu se ha involucrado en proyectos de difusión y recuperación del patrimonio musical, contribuyendo a dar visibilidad a compositores menos conocidos. Su trabajo se caracteriza por una combinación de rigor musical, expresividad y un cuidado especial por el texto y el estilo. Su creciente presencia en los escenarios operísticos la ha llevado a encarnar personajes tan dispares como Norma (Liceu, 2022) y Berta (Il barbiere di Siviglia, Menorca, 2021). Entre los roles de su repertorio, se incluyen la Contessa de Le nozze di Figaro, Donna Anna (Don Giovanni), Liù (Turandot) y Mimì (La Bohème).

Mac McClure

Pianista estadounidense reconocido internacionalmente por su especial afinidad con el repertorio español y latinoamericano. Formado en Estados Unidos, perfeccionó sus estudios en España, donde desarrolló una profunda conexión con la música de compositores como Isaac Albéniz, Enrique Granados y Federico Mompou.

A lo largo de su carrera, ha actuado en importantes escenarios de Europa, América y Asia, tanto como solista como en música de cámara. Es especialmente reconocido por su labor como acompañante de cantantes, destacándose en el repertorio de canción artística española, donde ha colaborado con destacados intérpretes internacionales.

Su estilo interpretativo se caracteriza por la profundidad expresiva, el refinamiento sonoro y una gran sensibilidad hacia el fraseo y el color. El compositor Xavier Montsalvatge elogió su comprensión de la música española, subrayando la autenticidad y musicalidad de sus interpretaciones.

Además de su actividad concertística, Mac McClure ha desarrollado una importante labor pedagógica. Desde 2010 ha sido profesor, director de la Maestría en Estudios de Piano de la Universidad Nacional de Colombia, también dirigió el Conservatorio Nacional (2011-2014).

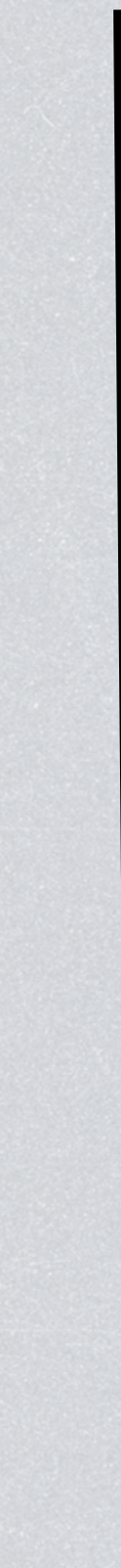

JOAQUIM ZAMACOIS

CAMPANAR NEVAT
Poesia de Joan Mª Guasch

Oh!
Lli-ri sagrat,
fú-me-ro la blanca,
campanar guarnit
de neu congelada,
el Maig se desclou,
hont tens les campanes?

Furgant les lle-vors
s'enfilen en l'aire
i hort els rosers
s'encenen de gal-tes;
tremola de goig,
oh vell patriarca!

Les bruixes s'han fos,
el sol les empaita,
s'emporten l'hivern
camí de muntanya;
es-polsa la neu
que els rossinyols canten!

I el bon campanar
rodà les campanes!.

LA CANÇÓ DEL BAILET

Si n'era una nit d'agost,
clara i bella
que dintre l'estany va caure una
estrella;
va caure ruixant els prats del
voltant
de flors esblaimades.

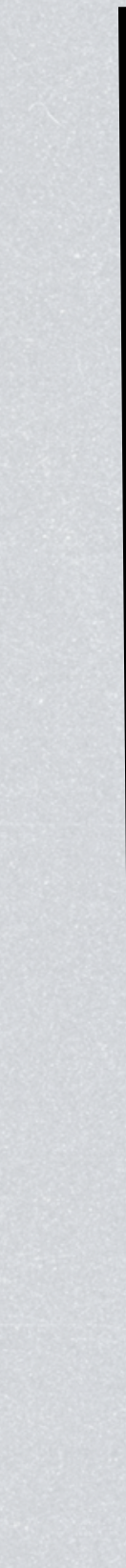

D'ençà de llavors,
d'ençà de llavors que a dintre hi ha fades.
Són blanques com neu,
d'ulls grossos i dolços;
Partits els cabells
que els cauen pels polsos,
Els baixen trenats pels pits
sonrosats de venes imflades.

Acosta't, amor, acosta't amor, que ens
senten les fades!

Les nits de l'estiu baixen de muntanya,
Se'n van tot volant dret a la cabanya
I ull prenen d'amor al pobre pastor
Amb cants i besades.

Que joves que són, que joves, les fades!
L'ullprenen, i adéu! Li esfloren la vida,
Es torna d'un groc com d'herba marcida,
I es va corsecant, tot trist, bo i cercant

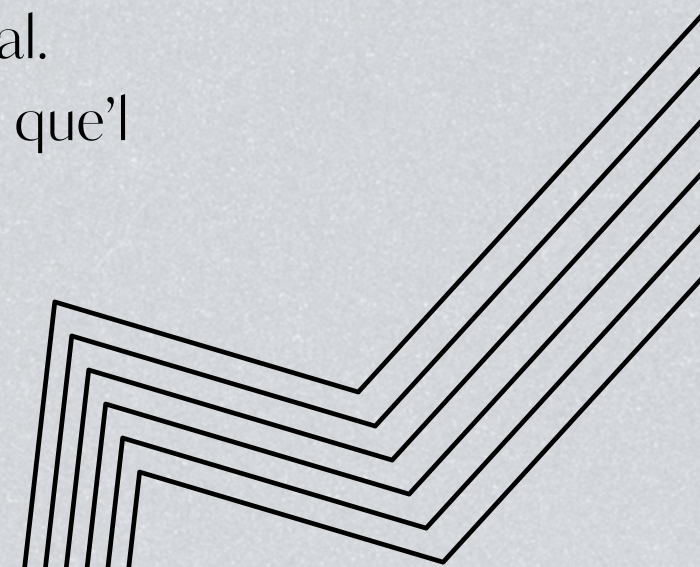

per marges i prades l'aroma del cel
que deixen les fades!
Per això al ser al bon temps
Quan les nits són belles i estesos al ras,
Guaitant les estrelles, els pobres pastors
Somnien amors de llirs coronades
Per sobre l'herbei,
Per sobre l'herbei s'acosten les fades!

CUCA DE LLUC

Poesía de Joan Mª Guasch

Nit estival, nit de perfum,
cuca de llum prén el fanal.
Rondal' jardí, rondal' etzar que'l
vigilar no te camí...

Ronda rondant per la foscor,
sent el petó d'un llavi amant.

Nit de perfum! d'amor d'estiu!
la cuca riu i apaga'l llum!

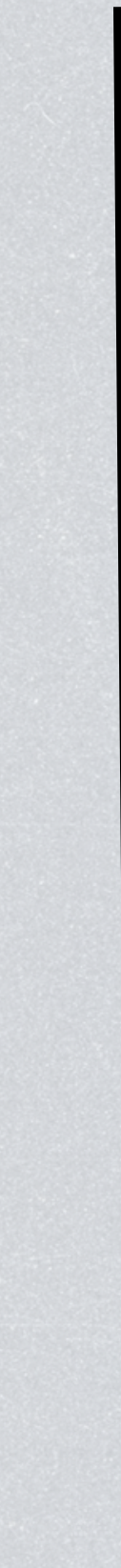
EL MARINER

Poesia de Clementina Arderiu

Quant de temps que fa, dies i setmanes,
que la barca al moll m'ha dut atracada,
amb l'estiba a punt i branda que branda,
si ell me la deixés jo l'aparellava.

Amb cent remes alats i cinc veles blanques.
No aniria pas a mercats ni a terres
perquè lluny jo hi sé l'illa de les fades.

Volten la set mars, tretze rius l'amarent,
travessen la maren, tra la là.

Més en ton record tu no ploris, mare,
que jo no faré com feu Ramaxandra,
que trigà tants anys a tornar a casa.

Com el rei seré que diu la rondalla,
i duré al vaixell tot el que m'hi càpiga.
Al amic també jo vull emmenar-me'n
i al lluny cercarem l'illa de les fades.

Salparem en ser que llustre l'alba.
Al migdia, quan tu estaràs banyant-te,
tots dos ja serem en un nou reialme.

Passarem el gual, deixarem la plana;
quan se pongui el sol ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist t'en faré contalla,
perquè lluny jo hi sé l'illa de les fades.

Volten la set mars, tretze rius l'amarent,
tra la là.

SERENADE D'HIVERN
Poesía de Josep Carner

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia;
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
acabi en melodia.

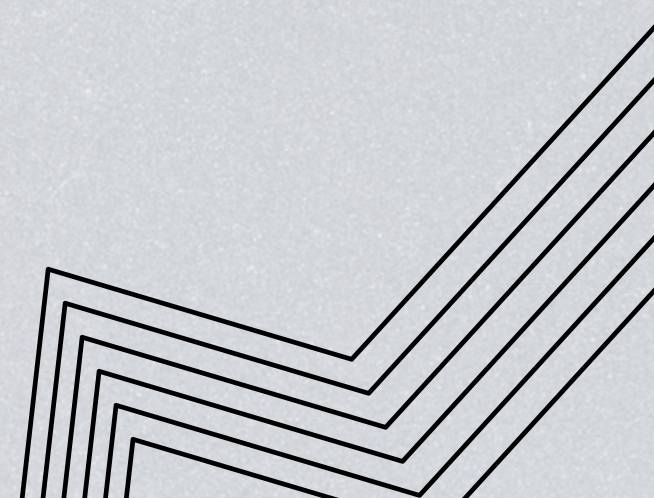
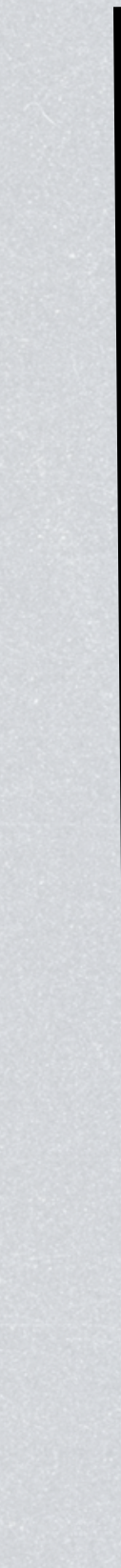
Oh si ton llit meravellat
que ton bell cos havia
fos, a punt d'alba, turmentat
com jo, de gelosia,
i, com un núvol encantat,
no et deixés veure el dia!

Car, filla fosca del matí,
arreu on facis via,

veuràs penar, veuràs llanguir
i no hi daràs metgia;
ets feta a plaure i a fugir,
que ésser fidel mustia.

Si el pobre cor sense recers
que ta finestra espia,
si el pobre cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés,
encara t'amaria.

Qui t'ha cantat el villancet,
no és un llaüt, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia;
és una mica de vent fred
i de malenconia.

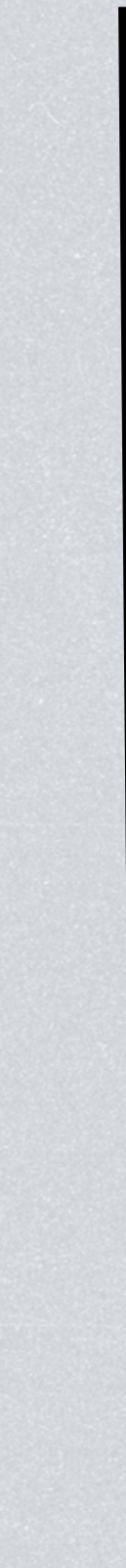

EL TORRENT

Era una núvia abrigallada
Blanc i d'escuma el xaragall,
Era una noia enjogassada,
Riu que riuràs muntanya avall.

La neu en bloc, un jorn, honesta,
Brillava al cim més eminent.
Avui ja és fosa la congesta,
Ja és aigua tèrbola al torrent.

I solc enllà les valls florides
I perd les últimes frescors
Tot enyorant les beneïdes
I inaccesibles serenors.

A UN INFANT

A la torre xica, a la torre gran,
Un infant hi tenen que l'estimen tant.
Ai! La torre xica que tinc al davant
Si era oberta i gaia com riere d'infant,
Ara és closa i trista,
trista com el plant

De les blaves ones que venen i van,
Trista com les ratxes del ven de
llevant
Que passes, suspiren i besen plorant.
Ai! La torre xica!
Ai! La tristor gran!
Ai! Gàbia daurada
D'on no surt ni un cant
De nit i de dia l'estic contemplant.

LES GARBES DORMEN AL CAMP

Les garbes dormen al camp.
Déu els doni bona dormida,
Segueix la guatlla el reclam
La niarada avorrida.
Juliol ens duu l'aram
Dins la porta beneïda.

Les garbes dormen al camp,
Que la sega ja es finida.
El repòs del verd fullam
a l'ocellada convida.

Les garbes dormen al camp,
Garbes seques sense vida.
Passa l'euga com un llamp
Sense fer cas de la brida.

Les garbes dormen al camp
I l'estimada es partida.
Les garbes dormen al camp,
Déu els doni bona dormida

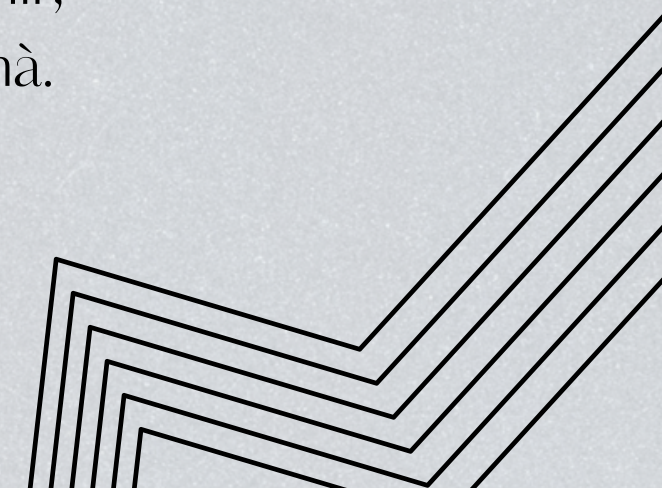

VE I VA

Flor de romaní l'amor fa venir;
Ene el fonollar l'amor fugirà.
Si canta un ocell hi ha gaudi novell;
Si em mira i em fuig l'amor ja es
enuig.

La lluna minvant em veu delejant;
La lluna creixent vol, nou pensament.
En el moment d'or que amor és al cor
No sap ell mateix si minva o si creix.

Mig riu un follet? Amor, bon esplet!
Aparta son dit? Ja tot és oblit.
Flor de romaní l'amor fa venir;
En el fonollar l'amor se n'anà.

JOAQUIM CASSADÓ

ELS MESOS

Apel·les Mestres (1913–2000)

CANÇÓ DE GENER

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu galant, ton peu lleuger.

Aquesta nit d'Epifania,
si fos de tu, la posaria
en la finestra del carrer,
en la finestra del carrer.

A mitjanit veuràs que arriba
dels tres Sants Reis la comitiva
i el més vellet somriu mirant.

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu lleuger, ton peu galant.

A la finestra el Rei escala
i amb la joguina que et regala,
sense remor omple afanyós.

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu galant, ton peu airós.

I si demà, tantost llevada,
surts a guaitar, oh estimada,
s'oferrà mon cor amant.

La sabateta, la sabatona,
la sabateta que empresona
ton peu lleuger, que estimo tant.

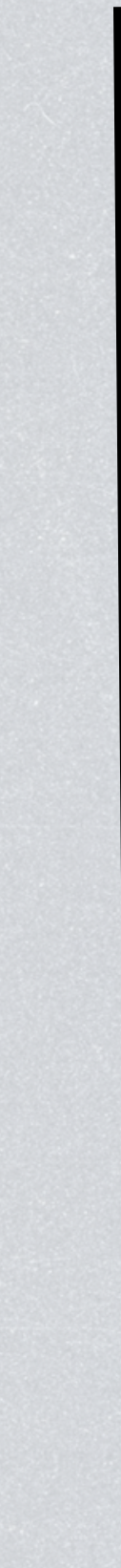

CANÇÓ DE FEBRER

L'esbojarrat cridar,
les desimboltes i
histèriques riallades
s'enduu el vent,
s'acaba la galop
les carnestoltes
ha mort el sol ixent.

Ençà i enllà caretes rebrejades,
rams trepitjats, ampolles degotant,
vestits revolts, despulles virolades
i boques badallant.

Sa embustera careta d'alegria
i l'avorriment endormiscat
s'ha tret el cervell embrutit,
despert somia,
el cor està contret.
El sol va clarejant

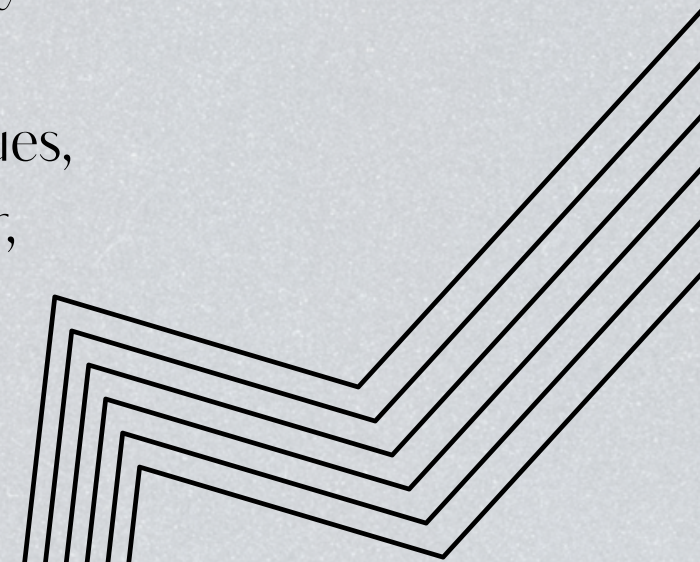

Deixa, careta, ta emmollada
ganyota per l'any nou.
En tant, al fons del bosc, una violeta
poc a poc se desclou.

CANÇÓ DE MARÇ

Per les planes mig dormides
el vent fred del mes de març,
assotant els blats que naixen,
blats novells, encara infants,
els arrenca un trist murmuri,
meitat himne, meitat plany.

És el mestre que els ensenya
l'abecé d'una cançó
que més tard tantes espigues,
onejant com un mar d'or,
cantaran de sol a sol.

Com s'agita, com s'afanya,
repetint son himne al vent:
com l'entonen en veu baixa,
tremolant, els blats novells!
La cançó és de les més dolces
però el mestre és inclement.

Mentrestant que els blats l'aprenen,
els assota sens pietat!
Tant se val! Quan l'estiu vinga
fins dormint la cantaran.
Quan al camp vindran les dalles
la cançó s'haurà acabat (bis).

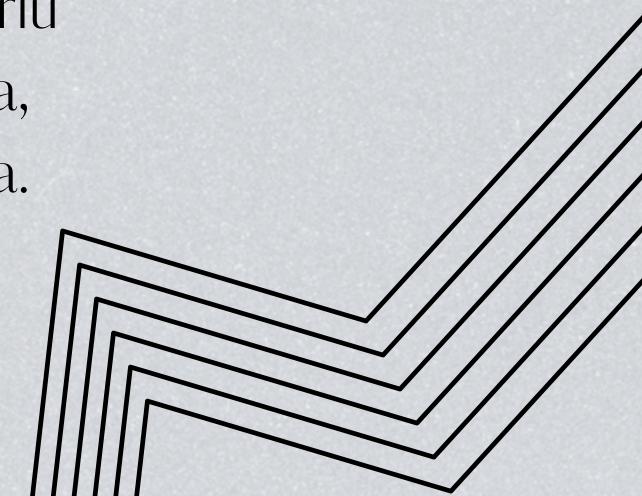
CANÇÓ D'ABRIL

Els rossinyols han tornat,
han tornat d'aquella terra
on les flors duren tot l'any,
on tot l'any és primavera,
on tot l'any és primavera

Els rossinyols han tornat
en l'antiga salzereda,
els salzes els han rebut

amb les branques ben esteses,

Els rossinyols han tornat,
bona arribada els és feta!
que el món, veient-los, somriu
i el cor, sentint-los, s'alegra,
i el cor, sentint-los, s'alegra.

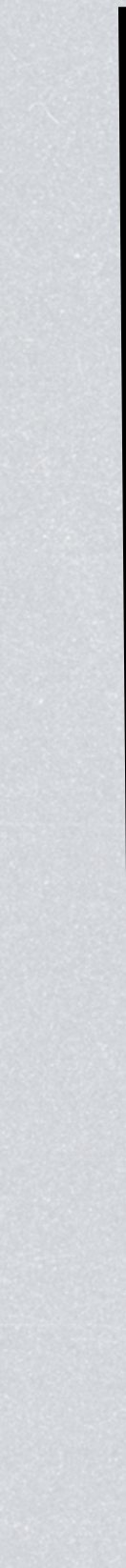
CANÇÓ DE MAIG

El taronger floreix,
tot ell és flaire,
la flor del taronger
perfuma l'aire.

Amb son preuat perfum
l'oreig s'adorna,
parteix ben lluny amb ell,
mai més retorna.

Abans no el robi tot,
oh vida mia, oh vida mia,
baixem al jardí junts
al caure el dia.

El taronger floreix,
tot ell és flaire,

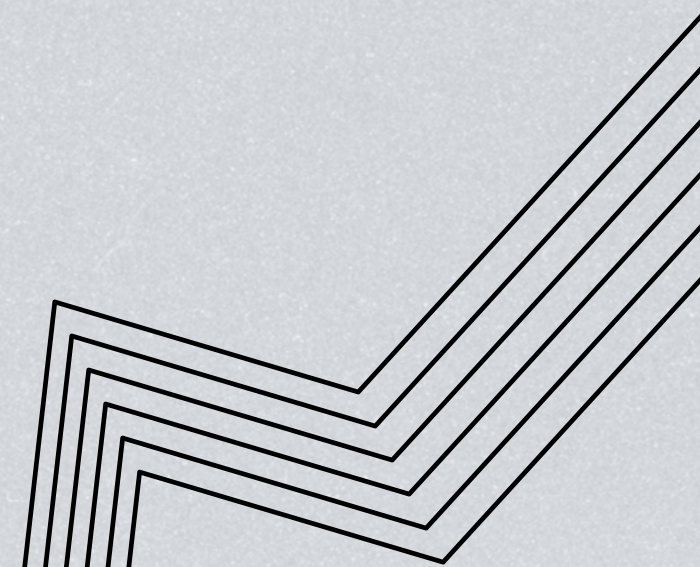

la flor del taronger
perfuma l'aire.

Brandant el taronger
al vent s'inclina
i una ruixada cau
de tarongina.

Correm sota el brancall!
ma companyona,
ma companyona
i et teixirà la flor
blanca corona.

El taronger floreix,
tot ell és flaire,
la flor del taronger
perfuma l'aire.

CANÇÓ DE JUNY

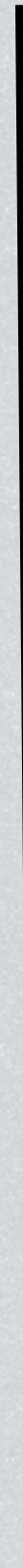
En l'harmoniós concert
que les espigues canten de sol a sol,
totes canten igual,
totes entonen la mateixa cançó:

La terra, bona mare,
és mare nostra,
pare i bon pare el sol,
el dia ens du la vida i l'esperança,

la vetlla ens du el repòs.

Sobre aquests camps
on hem florit nosaltres
s'espigarà blat nou,
la cançó que diran altres espigues
serà aquesta cançó:

La terra, bona mare,...

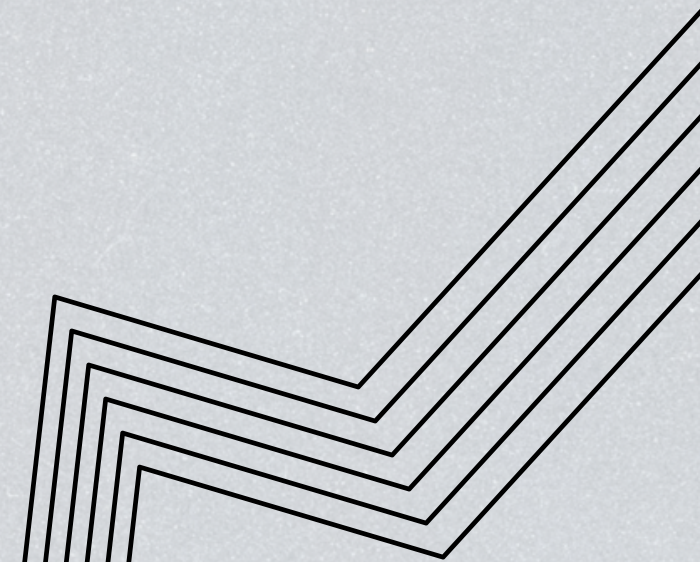
CANÇÓ DE JULIOL

S'han acabat les espigues,
el sol és fort;
l'han ben aiguat les dalles,
aquell blat ros!

Amb quin delit el segaven
els segadors!
Amb quin delit feien garbes
cantant cançons!

El blat és mort, vida meva!
el blat és mort, el blat és
mort!

Roselles i corretjoles
segades són;
adéu, garlandes i toies,
de tots colors.

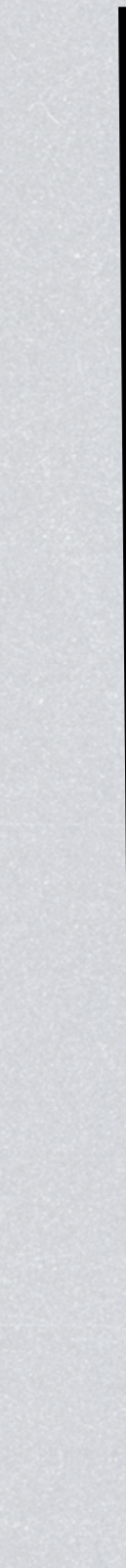

CANÇÓ D'AGOST

Que bé dissipen les penes
i records tristos d'ahir
aquestes tardes serenes
i aquests crepuscles sens fi!
que n'oblida el cor d'agravis
i en cabdella d'il·lusions!

Que n'hi du l'estiu als llavis,
vida meva, vida meva!
Que n'hi du l'estiu als llavis
de besades i cançons!

Que se'n senten de ditxosos
plens els arbres de verdor!
Com cimbregen, ufanosos,
son fullam murmurador.

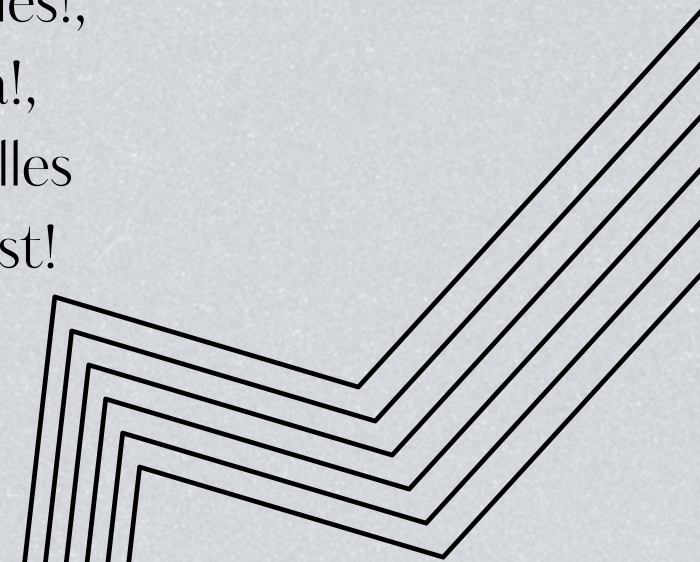

Que se'n conten, d'amoretetes,
els ocells quan el sol cau!

Que se'n crusen, d'orenetes,
vida meva, vida meva!
Que se'n crusen, d'orenetes
pels camins d'aquest cel blau.

Aquest sol que abrusa l'aire,
aquest sol ple de xardor
no l'encén ni poc ni gaire,
la foguera de l'amor.

I aquest mil i mil d'estrelles
que espurnegen a sol post!
com les fan curtes i belles!,
vida meva, vida meva!,
com les fan curtes i belles
les vesprades de l'agost!

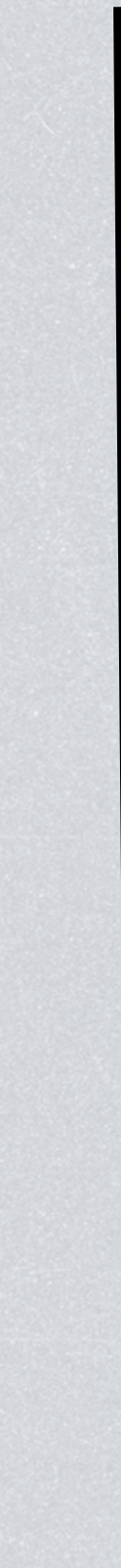

Mentre ens lliguen forts els llaços
de l'amor, de flors coberts,
mentre troben els mes braços
els teus braços sempre oberts,
mentre el fruit gronxa la branca
l'aire tebi del cantant.

Senyalem en pedra blanca,
vida meva, vida meva!,
senyalem en pedra blanca
tots els dies que se'n van.

CANÇÓ DE SETEMBRE

El cel és sense núvols,
l'estiu va caminant,
el sol de la canícula
damunt dels pàmpols bat.

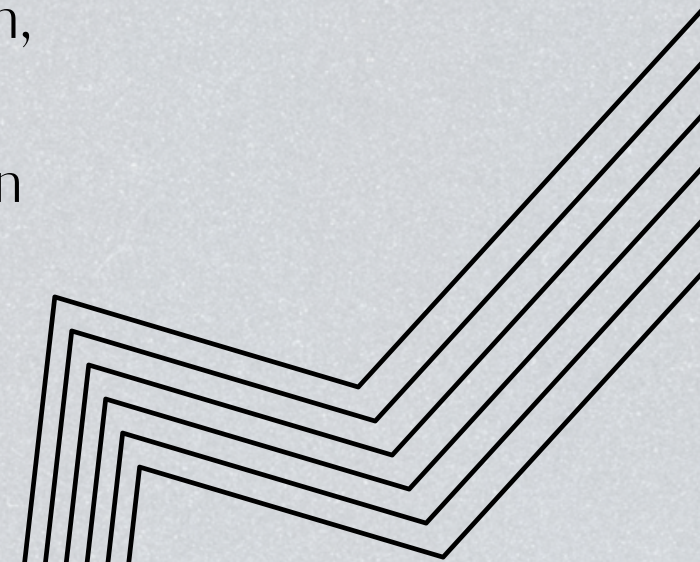

I en tant, de branca en branca,
per boscos i vinyes,
com canten les cigales!
com canten sens parar!

Com canten les cigales!
Que ardít és el seu cant!
Com brunzen les abelles
entre els raïms daurats!

Vermellejant els pàmpols,
brandegen embriacs:
Canteu, canteu, cigales!
Canteu sense parar!

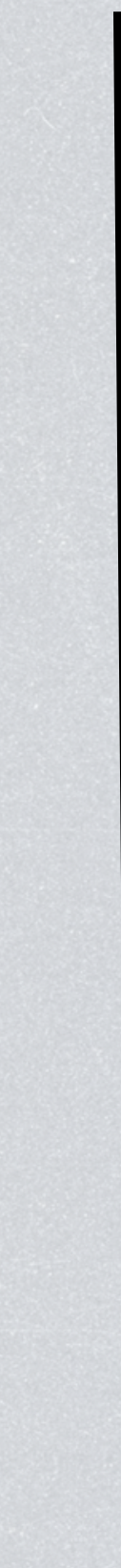
Els v'remadors arriben,
relluen ja els podalls,
de sos raïms despullen

els ceps afatigats.
Els carros se'ls emporten,
els cups se'n gaudiran . . .
¡Canteu, canteu cigales,
en tant que el sol és alt!

¡Qui et veu i et vegi, vinya,
tan trista cap al tard!
demà quan el sol caigui
l'Estiu se n'anirà;
se n'anirà amb mortalla
de pàmpols emprats . . .

De l'altra part de serra
ja un núvol es va alçant,
camina que camina
du la tardor als camps,
damunt de ses espatlles
la porta cavalcant . . .
¡Canteu, canteu cigales!
¡Canteu el darrer cant!

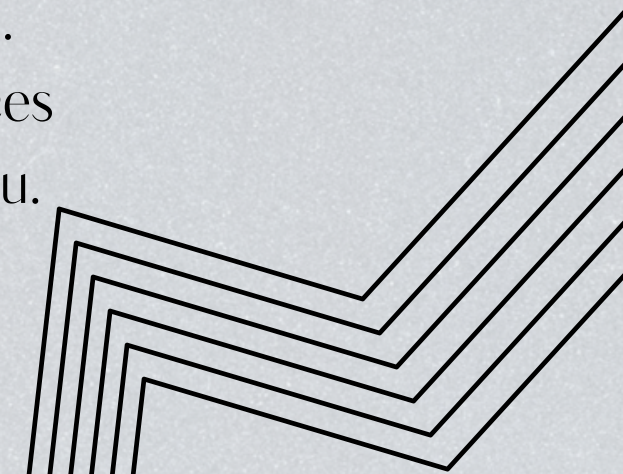
CANÇÓ D'OCTUBRE

L'hivern s'acosta.
Les nuoses parres s'assequen lentament
com bocins d'una púrpura esqueixada
els pàmpols van caient.

Dels papellons les delicades ales
la tardor ha plegat;
les flors van desfullant-se una per una,
sa tasca s'ha acabat.

En sos bucs passen llesta les abelles,
ja és tothom a aixopluc.
El treball de l'hivern va a començar-se,

Les orenetes, tot cantant,
emigren al país de l'estiu.
Ple de record i d'esperances
deixen en cada casa un niu.

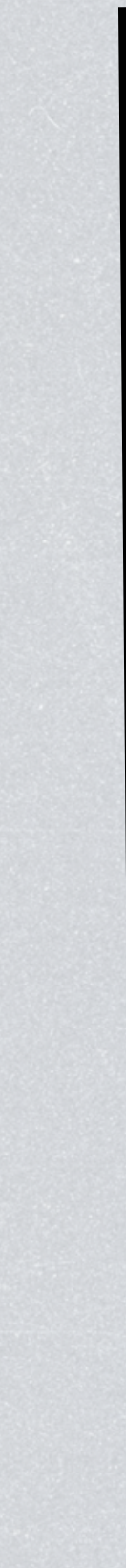

La tardor va corrent,
l'hivern l'empaita,
tot s'asseca, tot mor!
Tot, amor meu,
menys els cors que estimen,
com ton cor i mon cor.

CANÇÓ DE NOVEMBRE

Les fulles són corsecades,
les fulles se'n van, se'n van...
deixem que caiguin plegades,
si fugen bé tornaran!

Al compàs d'humil esquella
l'últim solc obre la rella
i entre boira el sol es pon
i entre boira el sol es pon,
torcent l'arbre que espampola
tot fent via el vent udola
com cantant-li la non-non.

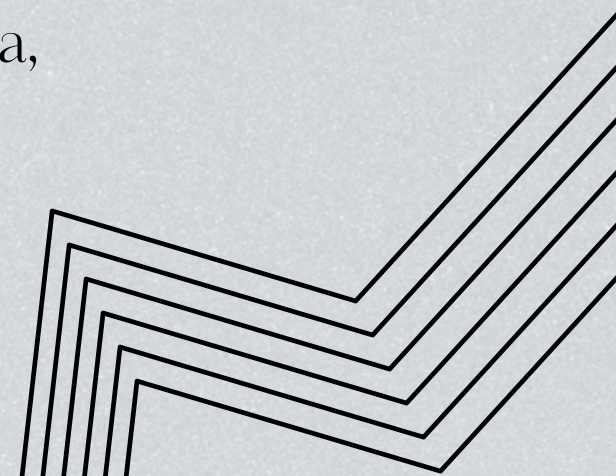
Les fulles són corsecades...

Mentre aquí la boira plora,
¿què deu fer allà en tal hora,

tremolant sota un terròs,
la llavor de la viola,
la cigala, trista i sola,
la cigala, trista i sola...
la formiga en trist repòs.

Les fulles són corsecades...

Amor meu, mentre tot calla,
i amb la boira per mortalla,
tanta fulla a l'oblit va,
tanta fulla a l'oblit va,
sota el camp que l'aire gela,
la llavor, furgant, s'arrela
per donar-te flor demà.

CANÇÓ DE DESEMBRE

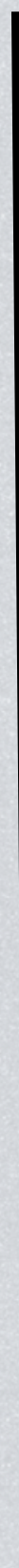
Cau la neu de floc en floc
mentrestant que a fora neva;
contem contes, vida meva,
prop del foc.

Contem contes fins al dia.
Jo en sé tants, que te'n diria
tot l'hivern sens parar.

De reis moros i princeses,
de castells plens de riqueses
que una brúvia sol guardar.

De donzelles encantades
i de bruixes i de fades.

Cau la neu de floc en floc;
mentrestant que a fora neva.
Contem contes, vida meva,
prop del foc.

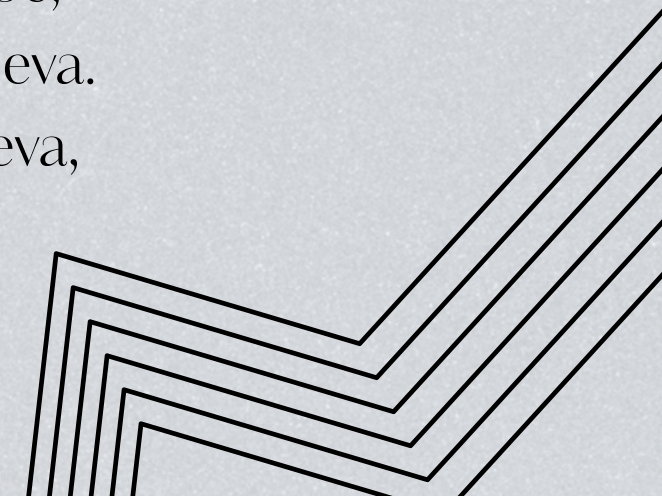

¿Vols aquell de la padrina
que el gegant que la pentina
sos cabells compta un per un?
¿O el d'aquell difunt en pena

que al remor de sa cadena
va cridant escala amunt:
“Marieta, oh Marieta,
ja só a l'última escaleta”?

Cau la neu de floc en floc;
mentrestant que a fora neva.
Contem contes, vida meva,
prop del foc.

Cau la neu de floc en floc;
mentrestant que a fora neva.
Contem contes, vida meva,
prop del foc.

JOAQUIN CASSADÓ

ZORAIDA

Poesía de Charles Maurice Siville

Zoraida rêve au bord du soir,
Sous le ciel tiède aux lueurs roses ;
Et son regard noyé d'espoir
S'attarde aux parfums des choses.

Le vent léger, comme un soupir,
Passe et caresse sa paupière,
Et semble, en un vague désir,
Lui parler d'une heure plus chère.

Elle écoute... et son cœur troublé
Frémit aux voix de la nature ;
Un chant lointain, doux et voilé,
Monte avec la nuit qui murmure.

Est-ce un appel du souvenir,
Un écho d'ardente promesse ?
Ou bien l'ombre d'un avenir
Qui passe et fuit dans la tristesse ?

Zoraida rêve... et dans ses yeux
Brille une larme retenue ;
Car l'amour, comme un chant
pieux,
S'exhale et meurt dans l'étendue.

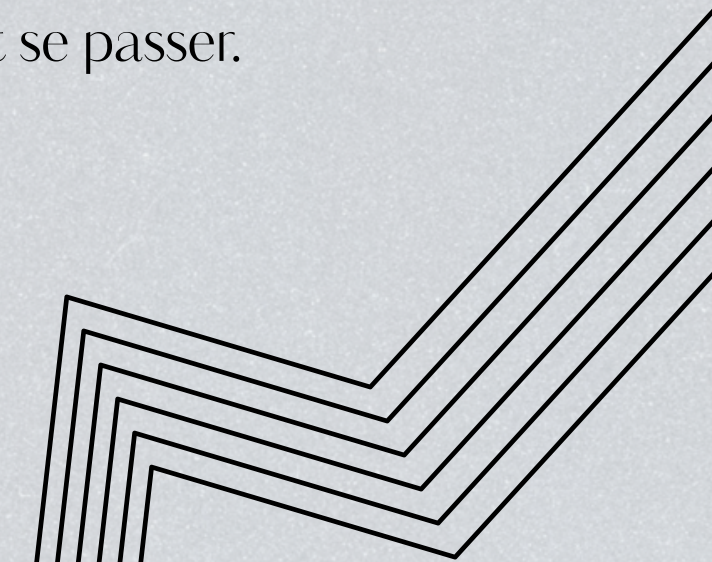
LA PETITE BOITE A MUSIQUE
Poesía de Louis TOURNAYRE et I.J.
SIMON

Suzette ayant reçu de sa maman des
étrennes magnifiques,
A son fiancé fit voir au jour de l'an
Un tout petit boîte à musique.
Et comm' devant ce bijou merveilleux
Aux contours harmonieux
Le jeune homme avait un air
Plein d'émoi.

Ah! voyez si c'est mignon, si c'est gentil,
Non, jamais on n'a rien vu de plus joli.
Chaque soir avec ce merveilleux joujou
Nous pourrons goûter le plaisir le plus
doux.

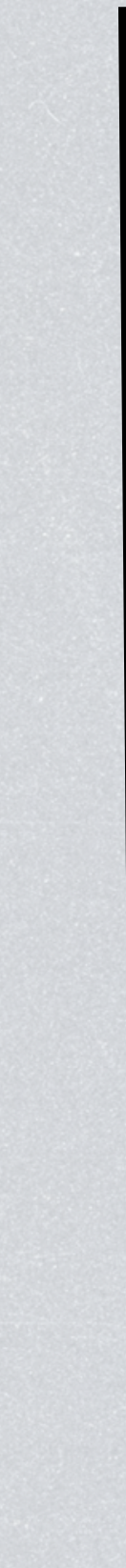
Comme il voulait dans un geste avisé
Prendre le jouet magique,
Suzon lui dit: Prenez garde de briser
Quelqu'chose dans ma boîte à musique,
On dit que lorsqu'un ressort est cassé
On n peut plus le remplacer,
Quand vous s'rez mon époux vous en
ferez
Tout c'que vous voudrez.

Ah! dit-il, c'est si mignon et si gentil,
Que jamais je n'ai rien vu de si joli,
De le voir je ne pourrai pas me lasser,
C'est un bijou dont on ne peut se passer.

Trois mois plus tard, le mari de Suzon
Pris d'un désir mélodique,
Voulut fou d'amour et perdant la raison
Jouer de la boîte à musique.
Aussi quand Suzon lui mit sous les yeux
Le joujou délicieux,
L'époux s'approchant avec précaution
Dit plein d'émotion:

Ah! Suzon, qu'il est mignon, qu'il est joli,
Non jamais je n'ai vu de plus gentil
Et puisqu'à présent j'ai le droit d'y
toucher,
Ma Suzon laisse-moi le faire marcher,
La musique je veux l'entendre,
Elle est douce et tendre,
Elle saura nous griser.
Viens, pour nos deux cœurs follement
embrasés
Le joujou dira la gamme des baisers.

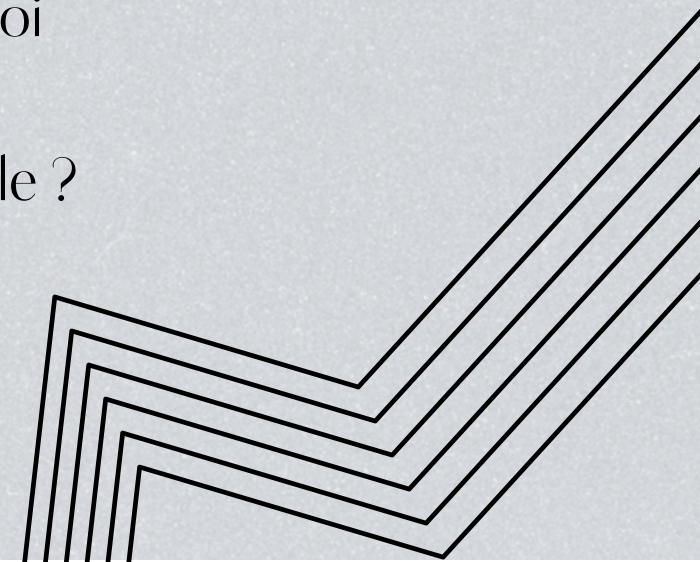

POUR UNE LARME

Je croyais pouvoir vous taire
Que mon cœur est plein de vous,
Je vous aime à genoux,
Au fil de l'heure glissant, légère...

Mais j'ai vu perler des larmes
Au fond de vos yeux rêveurs,
Et tout mon être est en alarme,
Mes baisers pourraient-ils sécher vos
pleurs ?

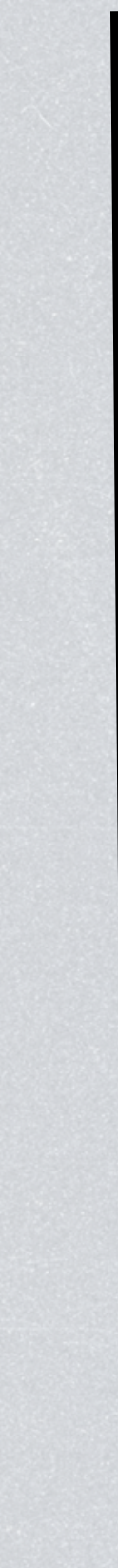
On dit que l'amour console,
Voulez-vous près de moi
Abriter votre âme ?
Pour que mieux il s'envole ?

Ainsi ma douce tendresse
Se bercera dans mes bras,
Votre exquise faiblesse
Se grisant de mots d'amour dits tout
bas...

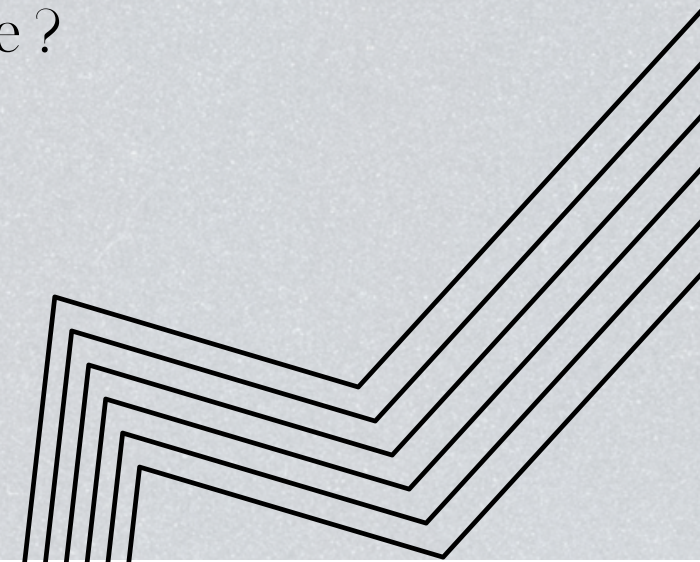
Je croyais pouvoir vous taire
Que mon cœur est plein de vous,
Je vous aime à genoux,
Au fil de l'heure glissant, légère...

Mais j'ai vu perler des larmes
Au fond de vos yeux rêveurs,
Et tout mon être est en alarme,
Mes baisers pourraient-ils sécher vos
pleurs ?

Je croyais pouvoir vous taire
Que mon cœur est plein de vous,
Je vous aime à genoux,
Au fil de l'heure glissant, légère...
Mais j'ai vu perler des larmes
Au fond de vos yeux rêveurs,

Et tout mon être est en alarme,
Mes baisers pourraient-ils sécher vos pleurs ?
On dit que l'amour console,
Voulez-vous près de moi
Abriter votre âme ?
Pour que mieux il s'envole ?

RICARD LAMOTE DE GRIGNON

PLUGETA LLEU

Plugeta lleu damunt la tarda,
com un vel fi i transparent,
cau silenciosa i es desguarda
en el batec del pensament.

CANÇÓ DEL CAPVESPRE

El sol s'amaga rere el bosc,
la llum es torna violeta;
tot és silenci, tot és fosc,
en aquesta hora secreta.

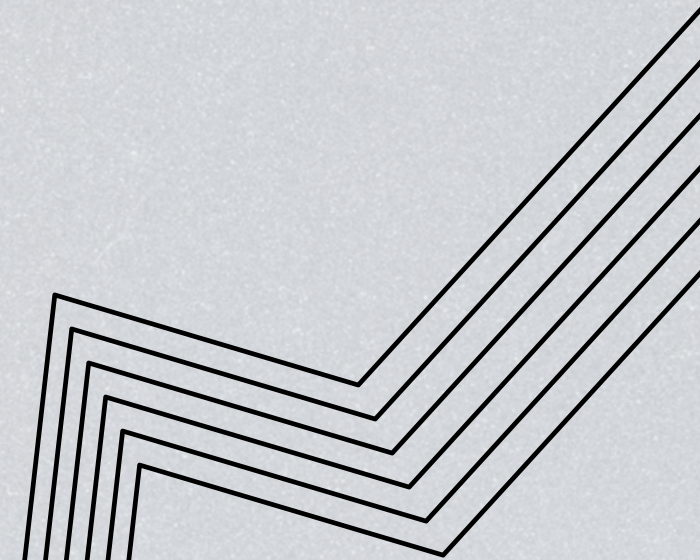

BALADA DEL TRES FADRINS

Tres fadrins van pel camí
amb el cor ple d'esperança;
cadascun porta dins sí
una pena i una dansa.

CANÇÓ DE LA FRANCISQUETA

Si tens ulls de malcarada,
Si tens llavis de festeig,
M'has dit que eres a
l'entrada,
I jo et trobo al safareig.
Ai, Francisca delicada,
Et veig i no et veig!

Grabado en Black Cat Estudio
La Garriga Barcelona julio 12, 14, 20 2018
Depósito legal B 489-23018
Con el apoyo del la Generalitat de Catalunya
www.klassic-cat.com

